

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 004682 26 Кж 5
Бања Лука, 15.05.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у саставу судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Светлане Марић и др Владимира Симовића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Андреје Гранолић, у кривичном предмету против оптуженог А.К. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружне јавне тужитељице Милке Веселић из ОЈТ у Источном Сарајеву и браниоца оптуженог, адвоката Бојана Веселиновића из Сарајева, изјављеним против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004682 24 К 2 од 04.11.2025. године, у сједници вијећа којој су у јавном дијелу присуствовали оптужени и његов бранилац, 15.05.2026. године је донио

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе окружне јавне тужитељице из Источног Сарајева и браниоца оптуженог А.К. и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004682 24 К 2 од 04.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004682 24 К 2 од 04.11.2025. године, оптужени А.К. је оглашен кривим због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. става 4. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (надаље: КЗ РС) и на основу истог законског прописа и примјеном одредби чланова 41., 42. став 1. тачке 2) и 4), 43., 46., 51. и 52. КЗ РС, осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) године и казну забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 (двје) године, која ће се рачунати од дана правоснажности пресуде, с тим да се вријеме проведено у затвору не урачунава у вријеме трајање ове казне. Истом пресудом је на основу члана 59. став 1. КЗ РС у изречену казну затвора, урачунато вријеме које је оптужени провео у притвору од 11.08.2020. године до 11.11.2020. године, док је на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (надаље: ЗКП РС), оптужени обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће суд донети посебно рјешење, сходно члану 97. став 2. ЗКП РС.

Против те пресуде су жалбе благовремено изјавили, окружна јавна тужитељица Милка Веселић из ОЈТ у Источном Сарајеву и бранилац оптуженог, адвокат Бојан Веселиновић из Сарајева. Тужитељица је жалбу изјавила због одлуке о казни, са

приједлогом да се побијана пресуда преиначи у одлуци о казни затвора тако да се оптуженом изрекне максимална казна затвора, прописана за предметно кривично дјело. Бранилац је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичноправној санкцији, с приједлогом да се пресуда преиначи тако да се оптужени ослободи предметне оптужбе, или да се пресуда укине и одржи претрес на којем ће се провести докази и донијети пресуда. У жалби браниоца је тражено да оптужени и бранилац буду обавијештени о сједници вијећа.

У одговору на жалбу тужитељице, бранилац побија наводе те жалбе и предлаже да се као неоснована одбије.

Сједница вијећа овог суда одржана је сходно члану 318. став 1. ЗКП РС у присуству оптуженог и његовог браниоца, адвоката Бојана Веселиновића. Тужитељица није тражила доставу обавјештења о одржавању сјенице. Бранилац је на сједници изнио садржај своје жалбе, остајући код свих њених приговора, навода којима су образложени и жалбених приједлога, као и код навода и приједлога одговора на жалбу тужитељице. Посебно је истакао разлоге због којих одбрана сматра да није правилно утврђен узрок предметне саобраћајне несреће и да возња оптуженог предметне прилике није одражавала његово умишљајно поступање. Оптужени је у цијелости прихватио жалбу свог браниоца и његово усмено излагање на сједници, те истакао да се сам брине о двоје дјеце и да исказује и сад искрено жаљење због погибије оштећених, као што је то чинио и током поступка.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. ЗКП РС, по свим наводима жалби и по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, имајући у виду одговор на жалбу и стање предметних списа, па је одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Наводи жалбе да је побијаном пресудом оптужба прекорачена, да пресудом није ријешена оптужба и да је изрека пресуде неразумљива и противрјечна разлозима изнесеним у образложењу пресуде, као и да су у образложењу изостали разлози о свим одлучним чињеницама и да је пресуда донесена уз кршење одредби члана 291, 294. и 295. ЗКП РС, немају упориште у садржају побијане пресуде, већ се темеље на погрешној интерпретацији жалиоца, па се с тим у вези изјављени приговори жалбе у погледу битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке и), ж) и к) ЗКП РС, оцјењују неоснованим.

За став одбране да је побијаном пресудом оптужба прекорачена и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, у жалби нису изнесени прихватљиви аргументи. У случају као што је конкретни, кад је суд по основу доказа изведених на главном претресу утврдио другачије чињенично стање од оног наведеног у оптужби, а тужилац у том правцу није извршио измјену оптужнице, суд је без повреде идентитета оптужбе могао у пресуди кориговати чињенични опис дјела тако да, поред изостављања недоказаних навода оптужбе да је оптужени возио под утицајем алкохола и недозвољеном брзином, прецизира и конкретне саобраћајне услове и брзину која би истима била прилагођена, остајући у оквирима навода оптужбе да је оптужени прије настанка предметне несреће возио неприлагођеном брзином, противно саобраћајном пропису из члана 43. став 1. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима у БиХ. О томе су у образложењу побијане пресуде (на стр. 42. и 43.) дати јасни

и за овај суд у свему прихватљиви разлози, на која се жалилац упућује као мјеродавне и за став овог суда да учињеним измјенама у чињеничном опису дјела оптуженом није „додата нова криминална количина“, како то жалилац неосновано сматра, већ управо супротно, да је измјенама смањен и број саобраћајних прописа које је оптужени кршио и смањена разлика између брзине којом је управљао и оне која би била прилагођена конкретним саобраћајним условима. Стога је јасно да су измјене извршене у корист оптуженог и без прекорачења оптужбе, па се приговор жалбе да је истима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, оцјењује неоснованим. Када пак тврди да оптужба није ријешена, бранилац у жалби не конкретизује који то дио оптуже није ријешен, већ наводи да суд није одговорио на питање „да ли је несрећу изазвао оптужени и на који начин или је до исте дошло усљед фактора на које није могао утицати...“, којим наводима се побија утврђено чињенично стање у погледу узрока настанка предметне саобраћајне незгоде, а не образлаже постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ж) ЗКП РС. С тим у вези се у жалби неосновано наводи да је побијана пресуда донесена уз кршење одредби члана 290, 294. и 295. ЗКП РС, којима су прописана правила о измјени оптужнице, везаности оптужбе за пресуду и доказе на којима се оптужба заснива.

Једнако тако се жалбом браниоца неаргументовано и без упоришта у садржају побијане пресуде приговара да је пресуда нејасна, противрјечна разлозима и да нема разлоге о одлучним чињеницама, при чему се конкретно не наводи ни шта је у изреци нејасно и шта је и чему противрјечно, као ни о којој одлучној чињеници су изостали разлози, па се с тим у вези изјављени приговори жалбе да је побијана пресуда донесена и писмено израђена уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, показују неоснованим. С тим у вези исказано неслагање жалиоца са разлозима којима је првостепени суд образложио оцјену изведених доказа и утврђено чињенично стање, по својој природи представља приговоре којима се побија чињенична основа пресуде, па их је овај суд имао у виду приликом испитивања побијане пресуде по том жалбеном основу.

По оцјени овог суда наводи жалбе браниоца нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд цијенио све доказе изведене на главном претресу (саслушањем свједока А.Р., Ц.Ч., Д.С.(1), Ж.К., В.В., Р.Д., Д.С.(2), Д.Г. и др, те саслушањем вјештака саобраћајне струке Момчила Сладоје, Едина Букала и Душка Рађеновића, више вјештака медицинске и др. струка, као и читањем и вршењем увида у писмене налазе и мишљења вјештака, увиђајну документације, видео снимак са надзорних камера мјеста саобраћајне несреће и других доказа објективне природе), па ни закључке суда, изведени уз савјесну оцјену свих тих доказа сходно члану 295. став 2. ЗКП РС, да је несумњиво доказно да је оптужени предметне прилике, кад је возилом управљао без важеће возачке дозволе, возио непрописно брзином која није била прилагођена конкретним саобраћајним условима и не држећи возило на десној страни коловоза, што је супротно члану 43. став 1. и члана 39. став 1. и 2. Закона о основана безбједности саобраћаја на путевима у БиХ и тиме узроковао саобраћајну несрећу у којој су смртно страдала два лица, а треће задобило тешку тјелесну повреду, на који је начин, ближе описан у изреци пресуде, извршио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС. О томе су у образложењу пресуде изнесени потпуно јасни, конзистентни и за овај суд у свему прихватљиви разлози у погледу свих чињеница које су одлучне за постојање предметног кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог као његовог извршиоца. За супротан став одбране у жалби нису понуђени прихватљиви аргументи или нови докази, па се приговори жалбе којима се

побија утврђено чињенично стање, а посљедично томе и правилност примјене Кривичног законика, оцјењују неоснованим.

Жалбом се не оспорава законитост изведених доказа, али се оспорава њихова оцјена и коначан закључак првостепеног суда да је предметне прилике оптужени својом непрописном вожњом, кршећи саобраћајне прописе из члана 43. став 1. и члана 39. став 1. и 2. Закона о основана безбједности саобраћаја на путевима у БиХ, о брзини и кретању возила по путу, узроковао предметну саобраћану несрећу на начин описан у изреци побијане пресуде, те настоји аргументовати одбрана оптуженог да је до саобраћајне несреће дошло усљед неисправности пута у виду непостојања бочног нагиба и да је то довело предметне прилике до накупљања веће количине воде и појаве локви на коловозу, што је изазвало појаву тзв. аква планинга, тј. одвајање од коловоза пнеуматика на точковима возила оптуженог, његовог проклизавања, заношења задњег краја удесно и неконтролисаног преласка на лијеву коловозну траку, гдје је дошло до судара са возилом оштећеног које се кретало из супротног правца. Ова теза одбране је заснована на погрешној премиси да оптужени није могао очекивати такву количину воде на коловозу и да му је њена појава представљала изненадну и непремостиву препреку, коју не би могао избјећи ни да је возио мањом брзином. На такав закључак међутим не упућују изведени докази, нити он има, по правилном ставу првостепеног суда, своје логичко утемељење у неспорним атмосферским приликама које су владале (падала је јака киша) и другим условима под којим се у критично вријеме одвијао саобраћај на тој дионици пута, а коју су безбједно прешли сви остали учесници у саобраћају, за разлику од оптуженог, што несумњиво произлази из видео снимка и осталих доказа на које се суд позива у побијаној пресуди. С тим у вези бранилац неосновано придаје одлучан значај бочном нагибу пута и наводи да је општем интересу да се пут поправи, занемарујући да уздужни нагиб од 2,5 % свакако омогућује отицање воде са коловоза и да ништа што је утврђено у току поступка није указало на повећан број удеса на предметној дионици пута усљед његове неисправности.

У погледу пак видео снимка критичног догађаја и сачињених фотографија, као важних материјалних доказа који су изведени на главном претресу, у жалби се нетачно наводи да их „без било каквог образложења оспорена пресуда игнорише иако је догађај у цијелости снимљен, те се види кретање возила и промјена правца“. На странама 37. и 38. побијане пресуде је детаљно изнесен садржај видео снимака мјеста настанка саобраћајне несреће, уз навођење свих релевантних околности које су одредиле вријеме и начин настанка саобраћајне несреће. Суд је детаљно хронолошки пратио кретање возила оптуженог, оштећених и осталих возила која су прошла том дионицом пута, посебно одређујући међусобни положај возила оптуженог и оштећеног прије, у вријеме и након судара, што је верификовано и у више фотографија издвојених са видео снимка. На основу тог образложеног објективног доказа, несумњиве доказне вриједности и правилне оцјене њему сагласних осталих доказа објективне и субјективне природе, првостепени суд је засновао своју пресуду и утврдио чињенично стање у овом кривичном предмету, па је изненађујуће да жалба игнорише о том дате разлоге у образложењу побијане пресуде, па се с тим у вези изнесени приговори жалбе, показују неоснованим.

Уз то, када врши властиту анализу видео снимка и осталих изведених доказа настојећи оспорити утврђено чињенично стање, бранилац у жалби не кореспондира ни са другим битним дијеловима образложења побијане пресуде, при чему погрешно интерпретира одређене изнесене разлоге, као што су они изнесени у погледу о виности. С тим у вези се у жалби нетачно наводи да је суд закључио да је оптужени „намјерно“

прешао возилом на лијеву страну коловоза, гдје је дошло до судара његовог и возила оштећених, што би виност оптуженог определијелило као директни умишљај, а не евентуални умишљај који је утврђен побијаном пресудом. Суд је у образложењу пресуде (на стр. 44.) о томе изнио у свему прихватљиве разлоге, налазећи да је непрописан начин вожње оптуженог прије настанка саобраћајне несреће, несумњиво указао на његову свијест да тиме тако угрожава јавни саобраћај да може довести у опасност животе других учесника у саобраћају и да је на наступање такве опасности и пристао, што његову виност одређује као евентуални умишљај, док је у односу на наступање смрти и тјелесних повреда других, правилно суд утврдио да су биле обухваћене само нехатом оптуженог. Нигдје суд у побијаној пресуди није навео да је оптужени намјерно узроковао саобраћајну несрећу, како се то жалбом неосновано приказује.

Кад у жалби интерпретира налазе и мишљења које су сачинили три вјештака саобраћајне струке, по избору тужиоца, одбране и суда, оспоравајући одлуку суда да као стручан и у свему прихватљив прихвати налаз и мишљење вјештака Душка Рађеновића, бранилац издваја из контекста само одређене дијелове налаза и мишљења вјештака, настојећи приказати да потврђују наводе одбране да оптужени није скривио предметну саобраћајну несрећу својом непрописном вожњом. При том, за разлику од првостепеног суда, губи из вида стање увиђајне документације и других доказе објективне природе, по основу којих су вјештаци само и били овлаштени да као лица која располажу посебним стручним знањима из области саобраћаја, прије свега дају стручне налазе о чињеницама, а своја стручна мишљења која садрже оцјену тих чињеница, само у мјери у којој то помаже суду да утврди све релевантне околности настанка саобраћајне несреће, па и да оцијени одређене доказе, али свакако не и кад је у питању примјена правних прописа на утврђено чињенично стање, што је у искључивој надлежности суда.

Првостепени суд је у образложењу своје пресуде изнио потпуно јасне и аргументоване разлоге који су га правилно определијелили у оцјени да је теза одбране неприхватљива и закључку да је оптужени својом непрописном вожњом узроковао предметну саобраћајну несрећу, имајући у виду да је као возач пропустио да прилагоди брзину свим конкретним саобраћајним условима и да је тиме сам узроковао појаву аква планинга и довео се у стање у којем није могао контролисано наставити кретање возилом по десној коловозној траци, већ је возилом прешао на лијеву страну пута, што га чини одговорним за настанак саобраћајне несреће, а не ослобађа га одговорности, како се то жалбом неосновано настоји приказати.

Због свега наведеног, овај суд налази да наводи жалбе браниоца, нису успјели довести у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, па ни примијењеног Кривичног законика, јер дјело за које је оптужени оглашен кривим, садржи све битне елементе кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 402. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Испитујући одлуку о казни по свим наводима жалбе браниоца и окружне јавне тужитељице, овај суд је утврдио да изреченим казнама затвора и забране управљања моторним возилом, није повријеђен Кривични законик на штету оптуженог и да је првостепени суд имао у виду, како сврху кажњавања и прописане казне за предметно кривично дјело, тако и остале околности из члана 52. став 1. и 4. КЗ РС, које су за ту одлуку релевантне, те правилно закључио да су казна затвора од осам година и казна забране управљања моторним возилом „Б“ категорије од двије године, потребне и довољне казне оптуженом за учињено кривично дјело. При том је суд правилно на страни

оптуженог утврдио и цијенио као олакшавајућу околност да је отац двоје малољетне дјеце, а као отежавајућу утврдио околност да је у предметној саобраћајној несрећи смртно страдало двоје младих људи, који су иза себе оставили двоје малољетне дјеце, што је уз чињеницу да је тешку тјелесну повреду задобила и једна сапутница оптуженог, знатно превазишло једну смртну посљедицу, која је довољна за постојање предметног кривичног дјела, налазећи да је основано с тим у вези тужилац указао да овој отежавајућој околност суд није придао довољан значај. С друге стране основано бранилац оптуженог у жалби оспорава правилност оцјене првостепеног суда да то што оптужени није исказао искрено кајање представља отежавајућу околност, јер би се само његово исказано искрено кајање могло цијенити као олакшавајућа околност, а недостатак тог кајања се учиниоцу кривичног дјела не може узети као отежавајућа околност која утиче да казна буде већа. Међутим, у конкретном случају ова погрешна оцјена суда није утицала на висину одмјерене казне затвора, код већ наведене чињенице да је суд пропустио да прида довољан отежавајући значај околностима које се односе на тежу посљедицу од законом предвиђене. Бранилац неосновано сматра да првостепени суд није имао основа утврдити да је оптужени раније осуђиван и то вредновати као отежавајућу околност на страни оптуженог, при чему одбрана ничим није доказала да су раније осуде оптуженог требале бити брисане из његове казнене евиденције, нити на то указује стање изведених доказа. То што је оптужени осуђен у другом кривичном предмету због кривичног дјела фалсификовање исправе, које се односи на његову возачку дозволу, нема значај који му бранилац у жалби придаје и није довело до његовог двоструког кажњавања, како се то у жалби неосновано наводи, јер се у опису предметног кривичног дјела само наводе да оптужени предметне прилике није имао важећу возачку дозволу, што само по себи представља саобраћајни прекршај, док се уопште не помиње да је имао фалсификовану саобраћајну дозволу, за што је по наводима жалбе већ осуђен.

Имајући све то у виду, овај суд налази да је реално очекивање првостепеног суда да ће се изреченом казном затвора од осам година и казном забране управљања возилом „Б“ категорије у трајању од двије године, остварити сврха кажњавања, како са аспекта специјалне, тако и опште превенције, што наводи жалби нису успјели довести у сумњу.

Због свега наведеног је утврђено да не постоје разлози због којих се жалбама побија првостепена пресуда и да истом није повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, па је одлучено као у изреци ове пресуде, на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничарка
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић